

"דידן — דהספרים — נצח"

לקט מדברי רבינו
אודות נצחון משפט הספרים
וההוראות ממנה

יגדיל תורה
מבצע תלמוד תורה

לעילוי נשמת
אבינו היקר הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים
בן הרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק
סעמיוועלס
נפטר ו' עש"ק פ' וישב יעקב כ"ג כסלו תשמ"ו
נדפס ע"י משפחתו שיחיו

ו ו ו

לזכות הילדה
סימא לאה תחי'
נולדה יום שבת קודש פרשת בראשית, כ"ד תשרי, ה'תשס"ח
יה"ר שירונו ממנה רוב נחת חסידותי
נדפס ע"י הוריה ר' דובער שיחי' וקיילא תחי'
ברבר

ו ו ו

לזכר ולעילוי נשמת
מרת חוה בת אברהם אלכסנדר ע"ה
נלב"ע י"ב כסלו ה'תשס"ח
ומרת חנה בת ר' שמואל ע"ה נלב"ע ה' טבת ה'תשנ"ט
נדפס ע"י הרה"ת אלימלך דובער
וזוגתו מרת מרים גיטל שיחיו
אסטראזשינסקי

ו ו ו

לעילוי נשמת
אבינו היקר הרה"ת ר' ברוך בן הרה"ת ר' יוסף
קאזאטשקאוו
נפטר ה' תשרי ה'תשס"ח
נדפס ע"י משפחתו שיחיו

זירוז פדיון הספרים –

ע"י קניית ספרים נוספים

מה יכול כאו"א לעשות בפועל כדי לזרז את הפדיון וההשבה של הספרים והכתבים [שנשארו ברוסיה]?

התשובה לכך פשוטה:

ע"י שכל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, יעשה ענין דוגמתו – ע"י שיביא לביתו וספרייתו וכיו"ב, ספרי (וכתבי) קודש חדשים בדברי תורה, בהוספה על הספרים שיש לו מקודם ב"בית מלא ספרים" שלו.

וכיום ה"ז דבר קל לביצוע, מכיון שבכל שבוע נפדסים ענינים חדשים בתורה, הן כאלו הנדפסים מחדש, ועוד ועיקר – חדשים, במילא ה"ז דבר קל לקנות את הספרים, וכן להוסיף עוד ועוד בקבלת ובקניית ספרים

[כפי שידועה ההסברה מנשיא דורנו בזה שספר צריך לעלות כסף (ועד שהוא הורה להדפיס את המחיר ע"ג כמה קונטרסים, ובטעם הדבר הוא הסביר), משום שבעולם, מלשון העלם והסתר, הרי דבר חשוב עולה כסף, ויסודו במאחז"ל – "אסיא דמגן במגן מגן שוה" (= רופא המרפא בחינם, הריפוי שווה חינם), ועאכו"כ שכן צריך להיות בנוגע לדברי תורה, שתורה מביא רפואה לעולם].

(תורת מנחם תשנ"ב ח"ב ע' 75)

פתח דבר

בעמדנו בימים הסמוכים לה' טבת – "היום בו 'דידן נצח' באופן גלוי, לעיני כל העמים (בבית-המשפט הפדרלי), בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש", הננו מוציאים לאור לקט כמה קטעים מדברי רבינו אודות נצחון הספרים וההוראות ממנה.

* * *

בקטעים אלו בולט משמעותה המלאה של נצחון הספרים. רבינו מדגיש שאין זו נצחון גרידא המסתיים בהכרזה של "דידן נצח"; כי אם הוראה מיוחדת לעסוק בלימוד התורה ביתר שאת מעד עתה.

שיחות אלו כוללים נקודות רבות במעלת ואופן הלימוד, ומהם: חשיבותה של הלימוד ככבוד לספרים, מעלת הלימוד ברבים, חשיבות לימוד ההלכה והחסידות "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", לימוד בחיות והתלהבות, הרבצת התורה, לימוד המשניות, מעלת הלימוד בהבאת הגאולה, יוקר הזמן ואי-ביטולה, קניית ספרי קודש ועוד.

תודתנו נתונה לכל המסייעים בין בגופם בין בממונם במלאכת זו הקדושה לעודד את אנ"ש שי' להוסיף בלימודם בתורה. ויקויים בהם דברי כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ (לקו"ד ח"א ע' 120) "דער וואס לייגט זיך אוועק מעורר זיין אויף קביעות עתים לתורה ברבים, וועט דער תורה אים ברענגען רוב טוב בגשמיות וברוחניות".

* * *

ויה"ר שנזכה בקרוב ממש אשר "ציון במשפט תפדה", שע"י ההוספה בלימוד התורה (כבפנים) יבא הזמן בו "יהיו פנויין בתורה וחכמתה . . לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד . . כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

מחלקת ההו"ל

שע"י ארגון יגדיל תורה

Yagdil Torah

383 Kingston Ave. PMB 188 Brooklyn, NY 11213

Q. 718.604.2860 C. 347.968.7583

E. YagdilT@gmail.com W. www.YagdilTorah.org

להקדיש גליונות נוספים – נא להתקשר למספר שלמעלה

קונים עבורו ספר, לא מספיק שיתייחס לספר באופן של כבוד כוי (בראותו את היחס של הוריו להספרים), אלא העיקר הוא ללמוד בו.

ועד"ז? בנוגע לכללות הענין דפדיון שבויים דהספרים כוי – שהכוונה בזה שעיי"ז יתוסף עוד יותר בלימוד והפצת התורה, וחלילה וחס שמצד השמחה שבדבר יהי ענין של ביטול תורה, אפילו בזמן הפנוי שהי יכול לעסוק בתורה ועאכו"כ בזמנים הקבועים ללימוד התורה באופן ד"חוק ולא יעבור", סדרי הלימוד בישיבה, שלא יתכן שישמחו וירקדו שעות ע"ג שעות כוי שאף שכוונתם רצוי כוי – על חשבון ביטול תורה.

"העיקר הוא ללמוד בהתמדה ושקידה בפועל ממש"

ומה שמסבירים שחסידיים רוצים לשמוח בשמחה זו – ישמחו על חשבון זמני האכילה והשינה כוי, אבל לא על חשבון זמני הלימוד, שאז צריכים לשכוח על כל העולם, לפתוח את הספר וללמוד בהתמדה ושקידה, כציווי והוראת רבותינו נשיאינו מייסדי הישיבה. – יש צורך אמנם בתפלה להצלחה בהלימוד, ויש גם לתת צדקה בקשר לזה כוי, אבל, העיקר הוא ללמוד בהתמדה ושקידה בפועל ממש, ועוד וג"ז עיקר – לא רק שהוא לומד את התורה, אלא גם התורה מלמדת אותו (כפתגם הידוע).

הסיבה לכך שמוכרחני לעורר על דבר הכי פשוט, היא, מכיון שהמצב בפועל אינו כפי שצריך להיות כוי.

ואף שישנם משפיעים ומחנכים וכוי – הרי, הנהגת המשפיע והמחנך היא באופן כזה שגם כאשר אומרים משהו אין זה פועל על התלמידים. – לתלמידים לא משנה מהי כוונתו של המשפיע (שעסוק בדברים הכי חשובים וכוי) אלא, המעשה בפועל!

"בזמנים כתיקונם לא הי' צורך להבהיר שלא יתכן שאסכים על דבר שהוא היפך השו"ע!"

ולכן, אין לי ברירה אלא לעורר על דבר פשוט זה, שכן, אם לא אומר מאומה, עלול הדבר להתפרש כהסכמה על הנהגה זו – אע"פ שבזמנים כתיקונם לא הי' צורך להבהיר שלא יתכן שאסכים על דבר שהוא היפך השו"ע! – ישנם "שפיץ-חב"ד" שאומרים שאין לשאול קושיות כוי. אבל, האמת היא – להיפך, אשמח לקבל שאלות וקושיות – אם יהי על מה לשאול ולהקשות!

על ענין זה – שאין לפרש העדר המחאה כהסכמה כוי – דברתי כבר כמ"פ, וללא הועיל, ולכן, אין לי ברירה אלא להבהיר פעם נופסת.

(תורת מנחם תשמ"ח ח"א ע' 558)

"אבן הבוחן" היא – ההוספה בלימוד התורה

חגיגת הנצחון – ע"פ הוראת הספרים

ומובן שכדי לדעת באיזה אופן צריכים לחגוג את נצחונם של הספרים ("דידן – דהספרים – נצח") – יש "לשאול" את **הספרים עצמם**, כלומר, יש לעיין ולברר זה **בהספרים עצמם**, ולהתנהג ע"פ הוראתם, כדלקמן...

ע"פ הנחות העולם – נצחנו של דבר יקר ערך, כמו אבנים טובות ומרגליות, הוא, בזה שמוסיפים בכבודו ע"י שמירתו במקום הכי מכובד, שלא יגעו בו, ועאכו"כ שלא ישתמשו בו, ולכל היותר לראותו מזמן לזמן...

"הספרים עצמם מכריזים שתכליתם ומטרתם . . . שיבלו ויקרעו מרוב הלימוד"

אבל הספר תורה עצמו מדגיש ששלימותו ע"י הלימוד והיגיעה כוי בשאר ספרים שמשמשים בהם ללימוד יום יומי, ונמצא, שנצחונם של הספרים ע"פ התורה – כמפורש בהספרים עצמם – הוא (לא בכך שמכאן ולהבא ישמרו עליהם בכבד גדול, שלא ליגע בהם וכוי, ע"ד ובדוגמת השמירה על ס"ת בארון הקודש כוי, אלא אדרבה) שמוסיפים עוד יותר בהשימוש והלימוד בהספרים, ואדרבה – ככל שמוסיפים יותר ללמוד בהספרים, ניתוסף יותר **בכבודם** של הספרים (גם אם יבלה ויקרע הספר מרוב לימוד), ועד שעיי"ז ניתוסף גם בכבוד והשלימות דהס"ת (שחייבים לשומרה בארון בקודש וכוי), שעיקרה ותכליתה, כאמור, "ולמדה גוי שימה בפיהם", ע"י הלימוד בהספרים הנדפסים . . . שהספרים עצמם מכריזים שתכליתם ומטרתם (ובמילא, גם כבודם) – הלימוד בהם, אפילו על חשבון שלימתם של הספרים, שיבלו ויקרעו מרוב הלימוד.

"חיזוק והוספה בלימוד התורה . . . "אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים"

המורס מכל האומר בנוגע לפועל – שמכאן ולהבא צריך לבוא לידי חיזוק והוספה בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עוז, וזהו "אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים, "דידן (דהספרים) נצח".

ובפשטות – להוסיף בקביעות עתים לתורה, כולל ובמיוחד – לימוד ברבים, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה", מתוך "דיבוק חברים" ו"פלפול התלמידים".

ולכל לראש – לימוד המביא לידי מעשה ("גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"), לדעת את המעשה אשר יעשון ואלה אשר לא תעשינה, עד ללימוד ההלכות, בספר הרמב"ם, בשולחן ערוך ונשאי כליו כו', ובפנימיות התורה, תורת החסידות, שעייז יכולים לקיים המצוות שחיובן תמידי בכל רגע, אמונת ה', יחודו, אהבתו ויראתו כו', כמ"ש "דע את אלקי אביך ועבדהו בלב שלם".

הלימוד "באופן שחודר כל המציאות שלו, כל עצמותי תאמרנה"

ועוד גי' עיקר – שהלימוד עצמו הוא באופן שחודר כל המציאות שלו, "כל עצמותי תאמרנה", ערוכה בכל רמ"ח אברים", מהמוח שבראש עד להעקב שברגל, בכל החיות וההתלהבות כו', ובלשון חז"ל "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע אף כאן כו'", היינו, ש"עסק התורה שבכ"א ובכל זמן (גם בזמן הגלות, גם בחושך כפול ומכופל דגלות זה האחרון) הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה בסיני... כאלו קבלוה היום מהר סיני", כמודגש בנוסח דברכת התורה **שבכל יום** – "נותן התורה", לשון הוה.

וכל זה – נוגע לעצמו, ובנגוע לפעולה על הזולת, כלומר, לעורר רבים מישראל להוסיף בלימוד התורה, שכן, פעולת ההשפעה על הזולת, ע"פ הציווי "ואהבת לערך כמוך", היא, "כלל גדול בתורה", ויתירה מזה – "זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא".

(תורת מנחם תשמ"ח ח"ב ע' 165 ואילך)

נעחון הספרים האמיתי – לימוד התורה

"נעחון הספרים האמיתי הוא, כמובן ופשוט, דוקא כאשר עייז ניתוסף עוד יותר בלימוד ספרים של תורה"

הפדיון שבויים ונעחון הספרים האמיתי הוא, כמובן ופשוט, דוקא כאשר עייז ניתוסף עוד יותר בלימוד ספרים של תורה [כולל בעיקר –

בהלימוד בספרים אלו]. מזה מובן, שיום ה' טבת צריך להביא עמו חיזוק והוספה בלימוד ספרים של תורה, מתחיל מה"ספר" הראשון בתורה שבע"פ – ספר המשניות.

ועפ"ז מובן יותר איך פדיון הספרים מביא לידי הפדיון הכללי דהגאולה – כמפורש בפסוק "ציון במשפט תפדה גוי", ז.א. שעל ידי לימוד התורה [שבזה מתבטא כנ"ל אמיתיות הנצחון ופדיון הספרים] – נעשה הפדיון ד"ציון". ובפרט עייז לימוד הספרים, מתחיל מספר המשניות – כמאמר חז"ל – "אין כל הגליות הללו מתכנסות אלא בזכות המשניות".

וה"ציון במשפט תפדה" מודגש עוד יותר – עייז הלימוד בספרים שכבר נפרד.

"ה' טבת צריך להביא לכל לראש חיזוק והוספה בלימוד הספרים"

ולהוסיף, שמזה מובן גם בהנוגע לפועל – שהמאורע דה' טבת צריך להביא לכל לראש חיזוק והוספה בלימוד הספרים, כולל ומתחיל מלימוד המשניות – שזה פועל שמפדיון הספרים באים תיכף לפדיון הגאולה, כנ"ל. ועייז עצם ההחלטות בזה – הנה כיון שהקב"ה רואה שהחלטות אמיתיות הן ובודאי יקיימו אותן, הרי ההחלטות עצמן פועלות ממש כאילו למדו את המשניות.

(תורת מנחם תשנ"ב ח"ב ע' 59)

אין לשמוח על חשבון לימוד התורה

"חלילה וחס שמיצד השמחה שבדבר יהי ענין של ביטול תורה, אפילו בזמן הפנוי"

וכאן המקום להבהיר – דבר המובן ופשוט בלאה"כ – שעיקר הכוונה בהדפסת הספר היא כדי שילמדו בו, היינו, שלא מספיק לקנותו ולהניחו עייז המדף במקום מכובד כו', שכן, נוסף לכך שמראה יחס של יוקר וכבוד להספר, החל מקנייתו בממון שהי יכול לקנות בו חיי נפשו – כלשון אדה"ז בספר התניא), וכן בהנחתו במקום מכובד כו', הרי, מובן וגם פשוט שהעיקר הוא – הלימוד בהספר, כפי שמבין גם ילד קטן, שכאשר הוריו